

hus, at problemet opstår. For i det store og hele har vi jo set, at store mediekoncerner sætter sig godt til rette i mange lande.

Hvis vi kigger på det på verdensplan, er det jo en tendens, der foregår med rygende hast, og med globaliseringen er det ikke bare i hvert enkelt land, vi får mediekoncernerne, men vi får dem globalt.

Efter Enhedslistens opfattelse er den tendens til monopolisering og ensretning ikke positiv. Vi er overbevist om, at det ikke fører til mangfoldighed og alsidighed, som regeringen ellers hævder at den ønsker. For os er det vigtigt at fastholde uafhængighed og særpræg, og omdrejningspunktet dér er public service og en alsidig sendeflade.

Hvis man ser på tv-mediets rivende udvikling, kan man konstatere, at den har medført, at man kan følge »Hvem vil være millionær?« i samme koncept på 20 eller 25 forskellige kanaler hjemme i stuen. Det er jo ikke, fordi man nødvendigvis ønsker at se de der 20-25 udgaver af »Hvem vil være millionær?« på en gang, men den slags programmer og reality show er blevet den store eksportvare for mediekøbmændene.

Det skal ikke forstås på den måde, at vi har noget imod, at man sender for den sags skyld 20 raske mænd og kvinder til en ø og afvikler diverse mere eller mindre opgejlede konkurrencer. Det skal være fuldt ud muligt. Man skal have lov at gøre det alt det, man vil.

Jeg bliver nødt til at skuffe hr. Rohde: Vi vil ikke forhindre det. Det skal være muligt. 30 kanaler med »Robinson«, 40 kanaler med »Robinson«, 50 kanaler med »Robinson«. Det skal være muligt. Det eneste, vi siger, er, at der skal være mulighed for at vælge fra. Der skal være mulighed for at vælge noget andet, og der skal ikke bare være mulighed for at vælge én anden ting, men der skal være mulighed for at vælge flere andre ting.

Regeringens svar på den udvikling er altså, at TV 2 skal sælges. Efter vores opfattelse er det et forkert forslag for at sige det mildt. En hundrede procent reklamefinansieret kanal vil selvfølgelig fortolke sin public service-forpligtelse så frit, som den overhovedet kan få lov til, og radioerfaringerne viser tydeligt, hvordan man kan gøre det.

Lokalradio og -tv skal efter vores opfattelse ikke slækkes, men udbygges. Reformforslaget har betydet alvorlige problemer for mange stationer, og i øjeblikket hersker der stor usikkerhed om fremtiden. For at stække en nazistisk radio

bruger man de lokale radio- og tv-nævn som løftestang. Kritiske eller ubekvemme stationer kan udsultes med ret elastiske argumenter. Jeg har hørt, at det ikke blot er naziradioen nede i Greve, der er i klemme, men også en lokal kristen tv-station i Aalborg har en »bred opbakning imod sig«. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, men det kan vi måske få afklaret.

Regeringen nævner den særlige betydning, dagbladene har for den demokratiske debat, men forholder sig ikke til indsnavringen i ejerkredsen, som er yderst uheldig, og den forholder sig ikke til den systematiske nedgang i antallet af dagblade.

For os er dagbladene afgørende vigtige i fødekæden, og vi mener ikke, at der er nogen vej uden om at finde støtteordninger for at sikre pluralismen på det område, og vi har ikke noget imod støtteordninger. Vi har meget imod støtteordninger, hvis man gik ind og støttede nogle bestemte aviser på bekostning af nogle andre. Vi havde meget imod, hvis man gik ind og blandede sig i den redaktionelle linje, men selve det faktum at støtte, at der kan udkomme aviser, opfatter vi som fuldstændig lige så naturligt som at støtte, at der kan være biblioteker, hvor folk kan gå hen og låne bøger, eller støtte, at der bliver bygget folkeskoler, hvor folk kan gå hen og få viden. Det er en del af vores demokratiske samfund og noget, som selvfølgelig bør være til stede.

Kl. 13.05

Svaret fra regeringen har igen været mere konkurrence, og resultatet af dette ville selvfølgelig blive billigere tv og mere af det samme. Det er som sagt helt o.k. for os – ingen tvivl om det. Men igen, hvis det ligesom på dagbladenes område på tv-området skal sikres, at der ikke bare er et alternativ, men flere alternativer, så kræver det et stort offentligt public service-udbud, og det kræver, at der gives støtte.

Det er det at give støtte til kulturpolitikken, give støtte til medierne, regeringen viger tilbage fra, og det er derfor, at regeringens politik bliver en masse tomme, flotte ord, som desværre ikke afspejler den realitet, der er uden for murene.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Bodil Kornbek som ordfører.

Bodil Kornbek (KD):

Omdrejningspunkterne for mediepolitik bør være mangfoldighed, alsidighed og ytringsfrihed, og det er vi også enige om i dag. Men hvor-